

GENESIS

1 & 2

DOOR C.H. MACKINTOSH

UIT DEEL 1 VAN ZIJN SERIE OVER DE PENTATEUCH
(DE 5 'BOEKEN VAN MOZES'):
AANTEKENINGEN OP GENESIS

*VOOR MEER INFORMATIE VERWIJZEN WE U GRAAG NAAR HET COMPLETE BOEK
(GEBONDEN, KUNSTLEER, 6,00 EURO),
DAT TE BESTELLEN IS BIJ :
© UIT HET WOORD DER WAARHEID
VERKRIJGBAAR IN VELE TALEN*

VOOR HEN DIE MEER WILLEN LEZEN VERWIJZEN WE GRAAG NAAR:

- 'GODS WOORD VOOR ELKE DAG', J. KOECHLIN
- DE WORDING, J.PH. BUDDINGH
- JOZEF, G. ANDRÉ
- JOZEF, J. DE JAGER
- DE BRON LACHAI-ROI, H.L. HEIJKOOP

MET DANK AAN BR. H.C.M. TEN HAAKEN VOOR ZIJN INITIATIEF EN INZET!

DEZE EERSTE DIGITALE VERSIE KAN NOG ENKELE SCANFOUTEN BEVATTEN, WAARVOOR ONZE EXCUSES.
ER WORDT AAN GEWERKT DEZE TEKST NOGMAALS DOOR TE NEMEN.
TOCH DENKEN WE DAT HIJ NU AL NUTTIG KAN ZIJN VOOR BELANGSTELLENDE.

Aantekeningen op het Bijbelboek Genesis

Auteur: C.H. Mackintosh

Genesis 1

Bijzonder treffend is de wijze waarop de Heilige Geest dit verheven boek aanvangt. Hij stelt ons meteen God voor ogen in de volmaaktheid van Zijn wezen en in de grootsheid van Zijn almacht. Geen enkel betoog gaat hieraan vooraf. Wij worden onmiddellijk tot God Zelf gebracht. Wij horen Hem als het ware het stilzwijgen van de aarde verbreken, en zien Hem de duisternis van de aarde verdrijven, om een wereld in het aanzijn te roepen waarin Hij Zijn eeuwige kracht en Goddelijkheid zou kunnen openbaren. Wij vinden hier geen bevrediging van een ijdele nieuwsgierigheid, noch enige aanleiding tot beoordeling, maar wel het verhevende en werkelijke van de Goddelijke waarheid die in haar zedelijke kracht invloed kan uitoefenen op het hart en het verstand van de mens. Het kan zeker niet de bedoeling van de Heilige Geest zijn, de ijdele nieuwsgierigheid te bevredigen door de voorstelling van allerlei verborgenheden. Natuurkundigen mogen bodemonderzoek doen en naar aanleiding daarvan iets aan het Goddelijk getuigenis toevoegen of het tegenspreken; zij mogen theorieën bouwen op de kennis van versteende voorwerpen, de gelovige neemt kinderlijk elk woord uit de Schrift aan als door Gods vinger geschreven. Hij leest, gelooft en aanbidt. Mochten wij in die gezindheid het diepzinnige Boek dat voor ons ligt, lezen en overdenken, en mocht zo onze beschouwing van de Heilige Schriften strekken tot verheerlijking van God.

“In het begin schiep God de hemel en de aarde” (vs.1). De eerste woorden van het Goddelijk Boek verplaatsen ons in de tegenwoordigheid van Hem, Die de bron is van alle ware zegening. Wij vinden hier geen breedvoerig betoon om het bestaan van God te bewijzen. De Heilige Geest kan Zich hiermee niet bezighouden. God openbaart Zichzelf. Hij maakt Zich bekend door Zijn werken. “De hemelen vertellen Gods eer, en het uitpansel verkondigt het werk Zijner handen” (Ps.19:2); “Al uw werken, HEERE, zullen u loven” (Ps.145:10); “Groot en wonderlijk zijn Uw werken, HEERE, Gij almachtige God”. Slechts een ongelovige zal een bewijs zoeken voor het bestaan van Hem, Die door een woord de werelden in het aanzijn riep, en also bewees te zijn de alwijze, almachtige en eeuwige God. Wie anders dan God had het vermogen om te scheppen? “Heft uw ogen op omhoog, en ziet, Wie deze dingen geschapen heeft; Die in getal hun heer voortbrengt; Die ze alle bij name roept, vanwege de grootheid van Zijn krachten, en omdat Hij sterk van vermogen is; er wordt er niet een gemist” (Js.40:26).

“Alle goden der volken zijn afgoden maar de HEERE heeft de hemelen gemaakt”. In het boek Job (hfdst. 32-41) beroept Jahweh Zelf Zich in de treffendste bewoordingen op het scheppingswerk, als een onweerlegbaar bewijs van Zijn opperheerschappij. Deze woorden zijn niet alleen voor het verstand het duidelijkste en meest overtuigende bewijs van Gods almacht, maar treffen ook het hart; zij laten ons immers zien hoe God in Zijn neerbuigende goedheid tot ons wil afdalen. Zij getuigen van Gods majesteit en liefde, macht en trouw.

“De aarde nu was woest en ledig, en duisternis was op de afgrond” (vs.2). Dit was een toneel waarin alleen God werkzaam kon zijn. In zijn hoogmoed heeft de mens zich sinds die tijd

vaak al te geneigd getoond om God hinderend in de weg te treden. In deze gebeurtenis had de mens echter geen plaats, totdat hijzelf een voorwerp werd van Gods scheppingsmacht. God was alleen in de schepping. Hij zag uit Zijn eeuwige woning van het licht op de ledige en woeste aarde neer, als op de plaats waar Zijn wonderbare plannen en raadsbesluiten moesten worden geopenbaard en vervuld, en waar de tweede Persoon van de eeuwige Drie-eenheid zou leven, werken, getuigen, lijden en sterven, om voor het oog van een verbaasd heeal de heerlijke volmaaktheden van de Godheid tentoon te spreiden. Alles was duisternis en verwarring, maar God is de God van licht en van orde. "God is licht, en in Hem is in het geheel geen duisternis" (1Jh.1:5). Duisternis en verwarring kan niet bestaan in Zijn tegenwoordigheid, net zo min op het gebied van de natuur en het verstand, als op dat van de godsdienst.

"En de Geest van God zweefde op de wateren" (vs.2). Hij zweefde op het toneel van Zijn toekomstige werkzaamheid. Het was een duister toneel, waar voor de God van licht en leven overvloedig plaats was om Zijn macht tentoon te spreiden. Hij alleen kon leven geven, orde in de chaos brengen en een scheiding maken tussen de wateren, waar het leven zich kon openbaren zonder vrees voor de dood. Dit alles was een God waardige werkzaamheid.

God zei "Daar zij licht! En daar werd licht" (vs.3). Hoe eenvoudig en toch Goddelijk. "Hij sprak en het was er, Hij gebod en het stond er". Het ongeloof mag vragen: Hoe is het mogelijk, wanneer en waar is dat gebeurd? Het antwoord is; "Door het geloof verstaan wij, dat de werelden door het woord van God bereid zijn, zodat wat men ziet, niet ontstaan is uit wat zichtbaar is" (Hb.11:3). Dit bevredigt hem die nederig en ootmoedig is. De wijsbegeerte mag hierover glimlachen en het onkunde noemen of blind geloof, goed voor tijden van minder ontwikkeling, maar beneden de waardigheid van de mens van deze verlichte eeuw, waarin natuurkundige onderzoekingen ons geheimen hebben onthuld waarmee de schrijver van Genesis geheel onbekend was. Wat een wijsheid. Of liever, wat een dwaasheid en ijdelheid. Wat een totale onbekwaamheid om de zin en de bedoeling van de Heilige Geest te verstaan. Het is zeker niet Gods bedoeling om ons tot sterrenkundigen of natuurkundigen op te leiden, of ons bezig te houden met bijzonderheden die op de hogeschool door middel van een microscoop of een telescoop worden ontdekt. Zijn doel is ons in Zijn tegenwoordigheid te brengen als aanbidders, van wie hart en verstand onderwezen en geleid worden door Zijn heilig Woord. Dit bevredigt de zogenaamde geleerde echter niet, die zich verheven acht boven wat hij noemt de alledaagse en bekrompen denkbeelden van iemand die Gods Woord eenvoudig aanneemt, en met zijn telescoop de afstanden meet of de geheimen van de natuur navorst en probeert te verklaren, om daardoor Gods Woord te verbeteren of aanmatigend tegen te spreken.

Met zo'n zogenaamde wetenschap houden we ons niet op. Wij geloven dat alle ontdekkingen van de wetenschap, hetzij "boven in de hemel, beneden op de aarde of in de wateren onder de aarde", moeten overeenstemmen met wat geschreven is in het Woord van God.

Komen zij daar niet mee overeen, dan zijn zij volkomen verwerpelijk naar het oordeel van ieder die de Schrift werkelijk gelooft. Dit geeft rust aan het hart in onze dagen, rijk aan geleerde navorsingen en hoogdravende stellingen die het stempel van ongeloof en godloochening dragen. Wij dienen onwrikbaar overtuigd te zijn van het volkomen gezag, de

genoegzaamheid, de majesteit en de onfeilbaarheid van de Heilige Schrift. Dat kan ons beveiligen tegen de invloed van het rationalisme en van het bijgeloof. Grondige kennis van wat de Goddelijke Schrijver ons in de Bijbel meedeelt en eerbiedige onderwerping daaraan zijn de twee grote vereisten voor onze tijd. Moge de Heer in Zijn genade beide bij ons doen toenemen.

“En God zag het licht, dat het goed was; en God maakte scheiding tussen het licht en tussen de duisternis. En God noemde het licht dag, en de duisternis noemde Hij nacht” (vs. 4, 5). Hier vinden we de twee belangrijke beelden die zo vaak in de Bijbel voorkomen. De aanwezigheid van het licht creëert de dag, de afwezigheid van het licht de nacht. Zo is het ook in de geschiedenis van de ziel van de mens. Er zijn “kinderen van het licht” en “kinderen van de duisternis”. Dit is een scherp en belangrijk onderscheid. Allen die verlicht zijn door het licht van het leven, voor wie de Opgang uit de hoogte werkelijk is verschenen, die verlicht zijn met de kennis van Gods heerlijkheid in het aangezicht van Jezus Christus, zijn “kinderen van het licht en kinderen van de dag”.

Echter, allen die nog in de duisternis, de verbinding en het ongeloof van de natuurlijke toestand, zijn, die hun hart nog niet door het geloof hebben opengesteld voor de Zon der gerechtigheid, zijn nog omringd door de schaduw van de geestelijke nacht, zijn “kinderen van de duisternis”, “kinderen van de nacht”.

Sta een ogenblik stil en vraag u af in de tegenwoordigheid van Hem, Die harten en nieren proeft, tot welke van deze beide klassen van mensen u behoort. Tot één van beide behoort u in elk geval. U kunt arm, veracht, ongeleerd zijn, maar als u door genade bent verbonden met de Zoon van God, “het licht van de wereld” (Jh.8:12), bent u werkelijk een kind van het licht en bestemd om weldra te schitteren in de hemelse heerlijkheid, waar “het Lam, dat geslacht is”, voor eeuwig de Zon zal zijn. Dit is absoluut niet uw werk. Het is het gevolg van het raadsbesluit en het werk van God, Die u door het volmaakte offer van de Heer Jezus licht en leven, vreugde en vrede schonk. Als u de gezegende invloed en de kracht van het Goddelijk licht echter niet ondervonden hebt, als uw ogen niet geopend zijn om de voortreffelijkheid van de Zoon van God te onderscheiden, bent u nog een kind van de duisternis. Al bent u misschien een groot geleerde en kunt u zich op indrukwekkende titels beroemen, u bent nog in de duisternis. Als u in die toestand sterft, zal de donkerheid van een eeuwige nacht uw deel zijn. Lees daarom niet verder voordat u zeker weet of u tot het licht of tot de duisternis behoort.

Ik wil nu graag de aandacht vestigen op het scheppen van de lichten. “En God zeide: Dat er lichten zijn in het uitspannel des hemels om scheiding te maken tussen de dag en tussen de nacht; en dat zij zijn tot tekenen en tot gezette tijden, en tot dagen en jaren! En dat zij zijn tot lichten in het uitspannel des hemels, om licht te geven op de aarde! En het was alzo. God dan maakte die twee grote lichten; dat grote licht tot heerschappij des daags, en dat kleine licht tot heerschappij des nachts; ook de sterren” (vs.14-16).

De zon is het verlichtende middelpunt van ons zonnestelsel. Rondom haar bewegen zich de planeten. Van haar krijgen zij licht. Daarom kan zij als een juist beeld worden beschouwd van Hem, Die weldra zal verschijnen met genezing onder Zijn vleugelen, om het hart van allen te verblijden die de Heere vrezen. Wie zich na een slapeloze nacht al eens heeft verheugd in de

zonsopgang, zal de juistheid van deze vergelijking beamen. De nevel en de duisternis van de nacht verdwijnen en de hele schepping schijnt zich te verheugen in het aanbreken van de dag. Zo zal het zijn als de Zon der gerechtigheid zal opgaan. De duisternis van de nacht zal vlieden, en de hele schepping zal zich verheugen in het aanbreken van “die morgen zonder wolken”, het begin van een heldere en eeuwige dag van heerlijkheid.

De maan, in zichzelf donker, ontleent haar licht aan de zon. Zodra de zon is ondergegaan, kaatst de maan haar stralen terug om die op een donkere wereld te doen schijnen. Als ze op het midden van de dag zichtbaar is, geeft ze maar een flauw schijnsel, het noodzakelijke gevolg van de tegenwoordigheid van een groter licht. Dikwijls ontvangt de aarde door wolken en nevel het maanlicht echter niet. Zoals de zon een beeld is van Christus, herinnert ons de maan aan de Gemeente van God. De bron van haar licht is verborgen voor het oog. De wereld ziet Hem niet, maar zij, dat is de Gemeente, ziet Hem. En zij is verantwoordelijk Zijn licht in een duistere wereld te laten schijnen. De wereld heeft geen ander middel waardoor zij iets van Christus kan leren kennen dan de Gemeente. “Gij zijt onze brief, zegt de apostel, “gekend en gelezen door alle mensen; gij, van wie gebleken is dat gij een brief van Christus zijt” (2Ko.3:2-3). Welk een verantwoordelijkheid. Hoe ernstig moet zij op haar hoede te zijn tegen alles wat de weerkaatsing van het hemelse licht van Christus zou kunnen belemmeren. Hoe moet zij dit licht echter laten schijnen? Door het eerst in zijn volle glans in het hart op te nemen. Als de Gemeente in het licht van Christus wandelde, zou zij Zijn licht weergeven en zodoende aan haar roeping beantwoorden. Het licht dat de maan verspreidt, is haar eigen licht niet. Zo is het ook met de Gemeente. Zij wordt niet geroepen om zichzelf aan de wereld voor te stellen, maar zij is schuldig het licht dat zij zelf ontvangt, te weerkaatsen. Zij is verplicht om met heilige nauwgezetheid Hem te volgen op het pad dat Hij op aarde bewandelde, door de kracht van de Heilige Geest die haar gegeven is.

Helaas wordt het licht vaak verduisterd doordat de gelovigen aardse dingen bedenken, waardoor de wereld vaak weinig de gelijkvormigheid aan Christus in de gelovigen ziet, ja, soms het tegenovergestelde. Mochten wij meer het oog op Christus gevestigd houden, opdat wij Hem getrouwer navolgen.

De sterren zijn verwijderde lichten. Zij schijnen in andere sferen en hebben weinig betrekking op ons stelsel, behalve dat het geflonker wordt gezien.

“De ene ster verschilt in heerlijkheid van de andere ster” (1Ko.15:41). Zo zal het zijn in het koninkrijk van Christus. Hij zal schijnen in heerlijkheid en eeuwigdurende luister. Zijn lichaam, de Gemeente, zal Zijn stralen volkomen weerkaatsen op alles wat haar omgeeft; elke heilige afzonderlijk zal blinken in de kring die een rechtvaardig Rechter hem zal aanwijzen als de beloning voor trouwe dienst gedurende de nacht van Zijn afwezigheid. Dat deze gedachte ons mag aansporen tot een ijverig en onafgebroken jagen naar gelijkvormigheid aan onze afwezige Meester (zie Lk.19:12-19).

Nu worden ook de schepselen van lagere klasse tot aanzijn geroepen. De zee en de aarde worden vervuld met levende wezens. Sommigen menen in het werk van elke scheppingsdag een afschaduwing te mogen zien van de verschillende bedelingen en hun kenmerkende beginselen. Ik wil hier alleen opmerken dat wij bij een dergelijke verklaring van de Schrift nauwgezet over onze verbeelding moeten waken en moeten letten op de algemene zin van de Schrift, opdat wij bewaard mogen blijven voor grove dwalingen. Ik vind geen vrijheid zo'n

verklaring te volgen en bepaal mij liever tot wat mij voorkomt als de eenvoudige betekenis van de heilige woorden.

Wij willen nu de plaats bezien die de mens inneemt als gesteld over de werken van Gods handen. Toen alles tot stand was gebracht, ontbrak er nog een hoofd over alles.

“En God zeide: Laat Ons mensen maken, naar Ons beeld, naar Onze gelijkenis; en dat zij heerschappij hebben over de vissen der zee, en over het gevogelte des hemels, en over het vee, en over de gehele aarde, en over al het kruipend gedierte, dat op de aarde kruipt. En God schiep de mens naar Zijn beeld; naar het beeld van God schiep Hij hem; man en vrouw schiep Hij ze. En God zegende hen, en God zeide tot hen: “Weest vruchtbaar, en vermenigvuldigt, en vervult de aarde, en onderwerpt haar, en hebt heerschappij over de vissen der zee, en over het gevogelte des hemels, en over al het gedierte, dat op de aarde kruipt!” (vs.26-28).

Wij zien hier hoe nu eens van “hem”, dan weer van “ze” gesproken wordt. Hoewel ons pas in het volgende hoofdstuk de schepping van de vrouw wordt meegedeeld, vinden we hier dat God “ze” zegende en “hun” de heerschappij gaf over het geschapene. Eva werd gezegend in Adam. Zij verkreeg haar heerlijkheid van hem. Reeds voordat zij tot aanzijn was geroepen, was zij in de raad van God een deel van de man. Zo is het ook met de Gemeente, de bruid van “de tweede Mens”. Zij werd van alle eeuwigheid gezien in Christus, haar Hoofd en Heer, zoals we lezen in het eerste hoofdstuk van de Brief aan de Efeziërs: “In hem heeft Hij ons immers uitverkoren voor de grondlegging van de wereld, opdat wij heilig en onberispelijk zouden zijn voor Hem in de liefde”. Voordat één van de leden van de Gemeente het levenslicht had aanschouwd, waren ze allen naar het eeuwig raadsbesluit van God “bestemd om aan het beeld van Zijn Zoon gelijkvormig te zijn” (Rm.8:29). Volgens het raadsbesluit van God is de Gemeente onmisbaar om de tweede Mens te volmaken. Daarom wordt de Gemeente genoemd: “de volheid van Hem, Die alles in allen vervult” (Ef.1:23). Hoe heerlijk wordt hierdoor het standpunt en de heerlijkheid van de Gemeente ontwikkelt.

Men denkt maar al te vaak dat de verlossing geen ander doel heeft dan de zaligheid en behoudenis van op zichzelf staande personen. Op die wijze verzwakt men echter zonder twijfel de betekenis van dat eeuwig gezegende werk. God zij gedankt, al wat tot de behoudenis van de zondaar nodig was, is volbracht, maar dit is het ondergeschikte deel van de verlossing. De waarheid dat de heerlijkheid van Christus ten nauwste verbonden is met het bestaan van de Gemeente, is veel belangrijker. Als ik op gezag van de Schrift mijzelf mag beschouwen als een wezenlijk deel van wat noodzakelijk is voor Christus, kan ik niet langer betwijfelen of ik in Hem de volkomen bevrediging van al mijn behoeften vind. En is ook de Gemeente niet onmisbaar voor Christus? Ja zeker. “Het is niet goed, dat de mens alleen zij; Ik zal hem een hulp maken die als tegen hem over zij” (Gn.2:18). En: “Want de man is niet uit de vrouw, maar de vrouw uit de man; want de man is ook niet geschapen om de vrouw, maar de vrouw om de man. Evenwel is noch de vrouw zonder de man, noch de man zonder de vrouw, in de Heer. Want zoals de vrouw uit de man is, zo is ook de man door de vrouw; maar alle dingen zijn uit God” (1Ko.11:8-12).

Dus is het niet alleen de vraag of God een arme, hulpbehoevende zondaar kan behouden, of Hij zijn zonden kan uitwissen en hem rechtvaardig voor Zich kan stellen. God heeft gezegd:

“Het is niet goed, dat de mens alleen zij”. Hij heeft “de eerste mens” niet gelaten zonder “een hulp die als tegen hem over zij”. Zo laat Hij ook “de tweede Mens” niet zonder hulp. Als Eva niet tot aanzijn was geroepen, zou Adam de schepping niet volkomen hebben gevonden. Zo zou er zonder de Bruid, de Gemeente van Christus, iets ontbreken in de nieuwe schepping.

Laten we nu letten op de wijze waarop Eva werd geschapen, hoewel dit pas in het volgende hoofdstuk wordt vermeld. Niets van al het geschapene kon een hulp voor Adam wezen. “Een diepe slaap” moest op hem vallen om een hulp te scheppen, uit hem genomen, die zijn opperheerschappij en zijn zegeningen zou delen. “Toen deed de HEERE God een diepe slaap op Adam vallen, en hij sliep; en Hij nam een van zijn ribben, en sloot de plaats daarvan toe met vlees. En de HEERE God bouwde de rib, die Hij van Adam genomen had, tot een vrouw, en Hij bracht haar tot Adam. Toen zeide Adam: Deze is ditmaal been van mijn gebeente, en vlees van mijn vlees! Men zal haar Manninne heten, omdat zij uit de man genomen is” (2:21-23).

Als we Adam en Eva zien als een type van Christus en de Gemeente, zoals de Schrift ons veroorlooft, begrijpen wij dat de dood van Christus moest voorafgaan, voordat de Gemeente tot aanzijn kon worden geroepen, hoewel zij in het raadsbesluit van God in Christus was uitverkoren vóór de grondlegging van de wereld. Er bestaat echter een groot verschil tussen Gods verborgen plan en de openbaring en vervulling ervan. Voordat het Goddelijk raadsbesluit ten opzichte van hen die de Gemeente moesten vormen, kon vervuld worden, moest de Zoon worden verworpen en gekruisigd. Hij moest naar de hemel opvaren om te zitten aan de rechterhand van God, en de Heilige Geest doen neerdalen om de gelovigen tot één Lichaam te dopen. Dat wil niet zeggen dat er vóór de dood van Christus geen zielen levend gemaakt en behouden waren. Adam werd behouden en vele anderen in alle eeuwen, op grond van de kracht van het offer van Christus, hoewel dat offer nog niet volbracht was. Echter, de behoudenis van afzonderlijke zielen moet wel onderscheiden worden van de vorming van de Gemeente door de Heilige Geest.

Dit onderscheid wordt te veel uit het oog verloren. Zelfs als het verstand het erkent, ontbreekt vaak de praktische invloed die deze belangrijke waarheid op het leven moest uitoefenen. De absoluut enige plaats die de Gemeente inneemt, haar bijzondere betrekking tot de tweede Mens, de Heer uit de hemel, en de daarmee verbonden voorrechten en zegeningen, zouden de rijkste en voortreffelijkste vruchten voortbrengen, indien zij door de kracht van de Heilige Geest ten volle werden begrepen (zie Ef.5:23-32). Wanneer wij deze geschiedenis als een type beschouwen, leren we eruit wat de gevolgen moeten zijn van een juist begrip aangaande het standpunt van de Gemeente. Welk een liefde was Eva aan Adam verschuldigd! Hoe nauw was zij aan hem verbonden! Hoe intiem was hun omgang! Welk een overeenstemming van denkbeelden! Zij deelde ten volle in zijn eer en heerlijkheid. Hij heerste niet óver haar, maar mét haar. Hij was heer van de hele schepping en zij was één met hem. Wat een treffend en leerzaam type! Hoe aanschouwelijk wordt ons daarin de positie van de Gemeente voorgesteld! Geen leerstuk mag ooit op een zinnebeeld gegrond worden, maar als wij een leerstuk volledig en duidelijk in andere gedeelten van de Bijbel vinden voorgesteld, kunnen wij het door het zinnebeeld beter begrijpen, waarderen en bewonderen.

Ps.8 geeft ons een heerlijke beschrijving van de mens, als gesteld over de werken van Gods hand. “Als ik Uw hemel aanzie, het werk van Uw vingers, de maan en de sterren, die Gij bereid hebt; wat is de mens, dat Gij aan hem gedenkt, en de zoon des mensen, dat Gij hem bezoekt? En hebt hem een weinig minder gemaakt dan de engelen, en hebt hem met eer en heerlijkheid gekroond. Gij doet hem heersen over de werken van Uwer handen; Gij hebt alles onder Zijn voeten gezet; schapen en ossen, die alle; ook mede de dieren des velds. Het gevogelte des hemels, en de vissen der zee; hetgeen de paden der zeeën doorwandelt”.

Hier is sprake van de man; de vrouw wordt niet afzonderlijk genoemd. Dat is in overeenstemming met haar roeping, want de vrouw wordt in de man gezien. In het Oude Testament vinden wij geen rechtstreekse openbaring van de verborgenheid van de Gemeente. De apostel zegt nadrukkelijk: In andere geslachten is zij de zonen van de mensen niet bekend gemaakt, zoals zij nu in de Geest geopenbaard is aan Zijn heilige apostelen en profeten” (Ef.3:5). Daarom wordt in de aangehaalde Psalm alleen over “de man” gesproken, maar wij weten dat de man en de vrouw worden beschouwd als één geheel. In de komende eeuwen zal daarvan het volkomen tegenbeeld worden gezien. Dan zal de ware Mens, de Heer uit de hemel, op Zijn troon zitten en met Zijn bruid, de Gemeente, heersen over een vernieuwde schepping. Deze Gemeente is met Christus opgewekt uit het graf, zij is “Zijn lichaam, van Zijn vlees en van Zijn gebeente”. Hij is het Hoofd en zij het lichaam; samen vormen zij de Volwassen man”, zoals wij in Efeze 4 lezen: “totdat wij allen zullen gekomen zijn tot de eenheid van het geloof en van de kennis van de Zoon van God, tot een volwassen man, tot de maat van de volwassenheid van de volheid van Christus”. De Gemeente als een deel van Christus zal in de hemel een geheel enige plaats hebben. Niemand was zo nauw met Adam verbonden als Eva, omdat geen ander schepsel een deel van hemzelf was. Zo zal ook de Gemeente zeer nauw met Christus verenigd zijn in Zijn toekomstige heerlijkheid.

Wij bewonderen niet alleen wat de Gemeente zal zijn, maar ook wat zij is. Zij is op aarde het Lichaam, waarvan Christus het Hoofd is; zij is de tempel waarin God woont. Als zo’n eer al op aarde het deel van de Gemeente is en haar nog groter eer in de toekomst wacht, behoren wij wel een heilige, toegewijde, afgezonderde en godvruchtige wandel te hebben. Geve de Heilige Geest ons deze waarheid te verstaan, opdat wij een juist begrip mogen hebben van de wandel in overeenstemming met de hemelse roeping, waarmee wij geroepen zijn. “Verlichte ogen van uw hart, opdat gij weet wat de hoop van Zijn roeping inhoudt, en hoe rijk de inhoud van Zijn erfenis is in de heiligen, en hoe uitnemend groot Zijn kracht is ten opzichte van ons die geloven, naar de werking van de kracht van Zijn sterkte, die Hij gewerkt heeft in Christus, door Hem uit de doden op te wekken; en Hij liet Hem zitten aan Zijn rechterhand in de hemelse gewesten, boven alle overheid en gezag en kracht en heerschappij en elke naam die genoemd wordt, niet alleen in deze, maar ook in de toekomstige eeuw. En Hij heeft alles aan Zijn voeten onderworpen en heeft Hem als hoofd boven alles gegeven aan de Gemeente, die Zijn lichaam is, de volheid van Hem, die alles in allen vervult” (Ef.1:18-23).

Aantekeningen op het boek Genesis

Auteur: C.H. Mackintosh

Genesis 2

Dit hoofdstuk geeft ons twee belangrijke onderwerpen te overdenken: “de zevende dag” en “de rivier”. Het eerste onderwerp vereist onze bijzondere aandacht.

Er zijn weinig onderwerpen waarover zoveel onkunde en verwarring heersen, als over de leer van de sabbat, hoewel het gehele onderwerp heel duidelijk in de Schrift behandeld wordt. Over het gebod “om de sabbat te eren” zullen wij, zo God wil, in onze beschouwing over het Boek Exodus spreken. In dit hoofdstuk wordt in dit opzicht aan de mens geen gebod gegeven; alleen lezen wij dat “Hij gerust heeft op de zevende dag”. “Alzo zijn volbracht de hemel en de aarde en al hun heer. Toen nu God op de zevende dag volbracht had Zijn werk, dat Hij gemaakt had, heeft Hij gerust op de zevende dag van al Zijn werk, dat Hij gemaakt had. En God heeft de zevende dag gezegend, en die geheiligd; omdat Hij daarop gerust heeft van al Zijn werk, dat God geschapen had, om te volmaken” (2:13).

Er wordt hier geen bevel aan de mens gegeven ¹; er wordt alleen meegedeeld dat God rustte, omdat alles was volbracht wat de schepping van de zichtbare dingen betrof. Er was niets meer te doen en daarom kon God na zes dagen arbeid rusten van al Zijn werk. Alles was volbracht; alles was zeer goed zoals Hij het gemaakt had, en Hij rustte in dat werk. “Toen de morgensterren tezamen vrolijk zongen, en al de kinderen Gods juichten” (Job 38:7). Het scheppingswerk was voltooid en God vierde een sabbat.

Hier vinden wij het ware karakter van de sabbat. Het is de enige sabbat die God ooit vierde, voor zover de Bijbel ons vermeldt.

Daarna lezen wij dat God de mens gebiedt de sabbat te heiligen en dat de mens dat gebod overtreedt, maar wij lezen nergens meer dat God “rustte”, integendeel, de Heer Jezus zegt: “Mijn Vader werkt tot nu toe en Ik werk ook” (Jh.5:17).

De sabbat in de eigenlijke zin van het woord kon alleen worden gevierd toen er waarlijk niets meer te doen was. Alleen in een reine schepping, waar de zonde nog niets had bezoedeld, kon die gevierd worden. God kan niet rusten waar de zonde is. We hoeven maar om ons heen te zien om te begrijpen dat God onmogelijk kan rusten in de schepping zoals die nu is. De doorn en de distel zijn vernederende bewijzen van een zuchtende schepping. God moet werken en kan niet rusten. Zou God kunnen rusten te midden van doornen en distelen? Zou Hij kunnen rusten, terwijl zuchten en tranen, droefheid en angst, ziekte en dood, lijden en zonde getuigen dat de wereld in het boze ligt? Zou God te midden van zulke omstandigheden werkeloos kunnen blijven en sabbatsrust genieten?

Gods Woord leert ons dat God tot hertoe geen andere sabbat vierde dan die waarvan Gn.2

¹ Voor meer informatie over de sabbat en de vraag of Christenen die dag moeten respecteren verwijzen we je graag naar ons nieuwe boekje ‘De sabbat en de wet – moeten Christenen die houden?’ van de Franse schrijver H. Laugt. Prijs: 2,95 euro.

spreekt. “De zevende dag” en geen andere was de sabbat. Die toonde dat het scheppingswerk was voltooid, maar nu het scheppingswerk is bezoedeld, is de sabbatsrust verbroken. Daarom werkte God, de Vader, vanaf de val van de mens tot de menswording van Christus. Van toen af tot aan het kruis werkte de Zoon, en van het pinksterfeest tot nu toe werkt de Heilige Geest.

Christus had stellig geen sabbat toen Hij op aarde was. Hij voleindigde Zijn werk op een volmaakte en heerlijke wijze, maar waar bracht Hij de sabbat door? In het graf! Ja, de Heer Jezus, God geopenbaard in het vlees, de Heer van de sabbat, de Schepper en onderhouder van hemel en aarde, bracht de zevende dag door in het graf. Wat leert ons deze waarheid? Zou de Zoon van God in het graf liggen op de zevende dag als die dag in rust en vrede doorgebracht kon worden in het volle bewustzijn dat er niets meer te doen was? Onmogelijk. Wij hebben geen ander bewijs nodig van de onmogelijkheid om een sabbat te vieren dan wat ons gegeven wordt bij het graf van de Heer Jezus.

Wij mogen verbaasd staan Hem op de zevende dag in het graf te zien, maar de oorzaak daarvan is ons bekend. De mens is een gevallen, verloren en schuldig schepsel. Zijn lange loopbaan in de zonde is geëindigd in de kruisiging van de Heer der heerlijkheid, maar dat niet alleen: men heeft een grote steen voor het graf geplaatst om zo mogelijk te beletten dat Hij het graf zou verlaten. En wat deed de mens terwijl de Zoon van God in het graf was? Hij vierde de sabbat! Wat een gedachte! Terwijl Christus in het graf lag om de verbroken sabbat te herstellen, trachtte de mens nog de sabbat te vieren, alsof die nooit was verbroken! Het was de sabbat van de mens, niet die van God. Het was een sabbat zonder Christus en daarom slechts een vorm zonder kracht en zonder waarde.

“Maar”, zullen sommigen zeggen, “de dag is wel veranderd, maar de beginselen ervan zijn onveranderd gebleven”. Ik geloof niet dat de Bijbel enige grond geeft voor deze gedachte. Wat geeft ons dan het recht dit te beweren? Indien de schrift dit leerde, zou het gemakkelijk aan te tonen zijn. Er bestaat echter geen bewijs, want op verscheidene plaatsen in het Nieuwe Testament wordt het verschil duidelijk gehandhaafd. Zo lezen wij bijvoorbeeld: “Laat na de sabbat, tegen het aanbreken van de eerste dag van de week” (Mt.28:1). Het is duidelijk dat hier helemaal geen melding wordt gemaakt van de verandering van de zevende dag in de eerste, of dat de sabbat op de eerste dag van de week werd gevierd. De eerste dag van de week is niet de sabbat, maar een geheel nieuwe dag. Het is de eerste dag van een nieuw tijdperk, niet de laatste dag van een oud tijdperk. De zevende dag staat in verband met de aarde en met de rust van de aarde; de eerste dag van de week daarentegen is een voorsmaak van de hemel en van de hemelse rust.

Dit verandert niet alleen het beginsel van de zaak; ook uit praktisch oogpunt bezien is het verschil heel groot. Wie de zevende dag viert, toont een aards mens te zijn, voor zover die dag werkelijk de rust van de aarde is, de scheppingsrust. Als wij echter door Gods Woord en Geest de betekenis van de eerste dag van de week hebben leren verstaan, begrijpen we ook het verband met de nieuwe en hemelse orde van zaken, waarvan de dood en de opstanding van Christus de onwrikbare grondslag zijn. De zevende dag behoorde toe aan Israël en aan de aarde; de eerste dag van de week behoort toe aan de Gemeente en aan de hemel. Aan Israël werd bevolen om de sabbat te houden; de Gemeente heeft het voorrecht de eerste dag van de week te mogen vieren. De zevende dag was de toetssteen van de zedelijke

toestand van Israël; de eerste dag is het bewijs dat de Gemeente voor eeuwig Gods eigendom is. De zevende dag toonde wat Israël kon doen voor God; de eerste dag bewijst wat God heeft gedaan voor ons.

Het is onmogelijk zich een te groot denkbeeld te vormen van de waarde en het gewicht van de “dag van de Heer”, zoals de eerste dag van de week wordt genoemd in Op.1:10. Als de dag waarop Christus opstond uit het graf bewijst hij niet de voltooiing van de schepping, maar de volkomen en heerlijke zegepraal van de Verlosser. Wij moeten de viering van de eerste dag van de week niet beschouwen als een last of als een juk op de schouder van de Christen. Het moet hem een vreugde zijn die heerlijke dag te vieren. Daarom lezen wij dat de eerste Christenen bij voorkeur op de eerste dag van de week samenkwamen om brood te breken.

Wij zien ook dat in die tijd het verschil tussen de sabbat en de eerste dag van de week nadrukkelijk in het oog werd gehouden. De Joden vierden de sabbat door in hun synagogen bijeen te komen om “de wet en de profeten” te lezen; de Christenen vierden de eerste dag van de week door samen te komen om brood te breken. Er is geen enkele plaats in de Bijbel waar de eerste dag van de week de sabbatdag wordt genoemd, terwijl overal het grote verschil tussen beide wordt voorgesteld. Waarom dan te twisten over wat niet door de Schrift wordt gewettigd? Heb “de dag van de Heer” lief, eer en vier die, zoveel u wilt; tracht, zoals de apostel Johannes, op die dag “in de Geest” te zijn, al is het niet op dezelfde manier als hij. Zet alle aardse zorgen en overleggingen op die dag opzij, maar noem die dag bij de ware naam. Geef die de juiste plaats, leer de ware betekenis en juiste beginselen ervan goed te onderscheiden, en bovenal, dwing de gelovige niet als met een ijzeren juk om de zevende dag te houden, terwijl het zijn heerlijk en heilig voorrecht is om de eerste dag te vieren. Breng hem niet terug uit de hemel, waar hij kan rusten, op een vervloekte en bezoedelde aarde, waar geen rust te vinden is. Eis van hem niet de dag te vieren die zijn Meester in het graf doorbracht, in plaats van die waarop Hij opstond uit de doden (zie Mt.28:16; Mk.16:1,2; Lk.24:1; Jh.20:1,19,26; Hd.20:7; 1Ko.16:2; Op.1:10; Hd.13:14; 17:2; Kl.2:16).

Dit betekent niet dat wij het belangrijke feit vergeten dat de sabbat opnieuw gevierd zal worden in het land van Israël en in de hele wereld. Dit zal zeker gebeuren. Als de Zoon van Abraham, de Zoon van David en de Zoon des mensen, zal heersen over de hele aarde, zal het een heerlijke sabbat zijn, een rust die de zonde niet meer zal verstoren. Echter, nu is Hij verworpen en veracht, en allen die Hem kennen en liefhebben, zijn geroepen Zijn verwerping met Hem te delen; zij moeten “tot Hem uitgaan buiten de legerplaats en Zijn smaad dragen” (Hb.13:13).

Als de aarde nu de sabbat kon houden, zou er geen smaadheid bestaan, maar het feit dat de belijdende kerk de eerste dag van de week in de sabbat tracht te veranderen, is het bewijs van een streven om terug te keren tot een aards standpunt en een wet van zedelijke beginselen. Velen zien dat niet. Veel oprechte Christenen houden nauwgezet de sabbat. Wij moeten hun geweten eerbiedigen, hoewel wij de vrijheid hebben hun te vragen ons een bewijs uit de Bijbel te willen geven waarop zij hun overtuiging gronden. Wij willen hen niet ergeren, maar slechts proberen hen beter in te lichten over dit punt. Wij willen ons nu echter niet bezig houden met het geweten of met bijzondere inzichten, maar alleen met het beginsel van de sabbatviering. Daarom vraag ik de Christelijke lezer wat meer overeenkomt

met de betekenis en bedoeling van het Nieuwe Testament: de viering van de zevende dag, de sabbat, of van de eerste dag van de week, de dag van de Heer?

Dit onderwerp zal uitvoeriger behandeld worden bij de beschouwing over Ex.20, maar ik wil er hier nog aan toevoegen dat veel ergernis en onkunde in verband met het belangrijke onderwerp van de sabbat moet toegeschreven worden aan de ondoordachte en onverstandige handelwijze van hen die het geweten van godvrezende gelovigen niet eerbiedigen, en vergeten welke plaats “de dag van de Heer” in het Nieuwe Testament inneemt. Sommigen hebben hun werkzaamheden van de week op die dag voortgezet, alleen om hun vrijheid te bewijzen en hebben op die manier veel onnodige ergernis gegeven. Zo’n handelwijze is zeker nooit door de Geest van Christus aangewezen. Hoe vrij en ten volle verzekerd men ook in zijn eigen geweten is, laten we toch altijd het geweten van de broeders eerbiedigen. Ik geloof niet dat zij die dit voorbijzien, de ware en heerlijke voorrechten kennen die met de dag van de Heer verbonden zijn.

Wij moeten zo dankbaar zijn van alle dagelijkse bemoeiingen en beslommeringen los te zijn, dat wij ons onmogelijk met die dingen kunnen bezighouden alleen om onze vrijheid te bewijzen. De voorzienigheid van God heeft het voor de Zijnen zo beschikt, dat zij de rust van de dag van de Heer kunnen genieten, niet als een gebod, maar als een voorrecht, als een genade. Dit moet door ieder rechtgeaard gelovige zo worden gezien. Als dit niet zo ingesteld was, zouden velen, zo mogelijk, de Christen van zijn heerlijk voorrecht beroven om de onderlinge bijeenkomst op de dag van de lieer te bezoeken. Hoe dodend zou ook de uitwerking zijn van een onafgebroken arbeid. Zij die van maandag tot zaterdag de drukkende atmosfeer van de fabriek, de markt en de winkel inademen, kunnen zich daarover een denkbeeld vormen.

Het is een droevig verschijnsel dat men hoe langer hoe meer de dag van de Heer openlijk ontheiligt. Het bewijst de toenemende lichtsinnigheid.

Sommigen menen dat de uitdrukking “de dag van de Heer” in Op.1 betrekking heeft op de dag van de komst van de Heer, en dat de verbannen apostel zich in de Geest op die dag verplaatst voelde. De Griekse uitdrukking is hier echter geheel anders dan in 1Th.5:2 en 2.Pt.3:10, waar inderdaad de dag van de komst van de Heer wordt bedoeld. Bovendien is het duidelijk dat het grootste gedeelte van de Openbaring niet spreekt van “de dag van de Heer”, maar van de gebeurtenissen die aan deze dag voorafgaan.

Wij willen nu het verband onderzoeken dat er is tussen de sabbat en de rivier, voortgaande uit Eden. Dit is erg belangrijk. Voor het eerst wordt er melding gemaakt van “de rivier van God”, hier voorgesteld in verband met Gods rust. Toen God rustte van Zijn werken, voelde de hele aarde de zegen en de verkwikking daarvan. Het was onmogelijk dat God een sabbat hield zonder dat de aarde daarvan de gezegende invloed ondervond. Maar, helaas, de stromen die voortkwamen uit Eden, het toneel van de aardse rust, werden spoedig afgesneden, omdat de rust van de schepping werd verstoord door de zonde.

Echter, God zij dank, de zonde belette Hem niet om werkzaam te zijn, maar gaf slechts een andere richting aan Zijn arbeid, en waar Hij werkt, daar stroomt ook de rivier van God. Als Hij met een sterke hand en een uitgestrekte arm de verlore scharen door de dorre woestijn

leidt, vloeit er een stroom, niet uit Eden, maar uit de geslagen steenrots, een juist en heerlijk beeld van de grond waarop de genade aan de behoeften van de zondaar voldoet! Dat was verlossing, en niet alleen schepping. “De steenrots nu was Christus” (1Ko.10:4), Christus, geslagen om in de behoeften van Zijn volk te voorzien. De geslagen steenrots stond in verband met de plaats van Jahweh in de tabernakel; dit is bijzonder schoon. God woont in de tent en Israël drinkt van het water uit de steenrots; hoe duidelijk spreekt dit tot ons en welk een belangrijke waarheid wordt er ons in verkondigd! (Ex.17:6).

Als wij verder de leiding van God beschouwen, zien wij de stroom in een andere richting vloeien: “Op de laatste, de grote dag van het feest stond Jezus en riep en zei: Als iemand dorst heeft, hij kome tot Mij en drinke! Wie in Mij gelooft, zoals de Schrift zegt: Stromen van levend water zullen uit zijn buik vloeien” (Jh.7:37,38). Hier vloeien de wateren uit een andere richting, hoewel in de grond van de zaak de oorsprong van de rivier altijd dezelfde is, namelijk God Zelf, maar nu is het God, bekend geworden in een nieuwe betrekking en volgens een nieuw beginsel. In de bovengenoemde woorden neemt de Heer Jezus in de Geest Zijn plaats buiten de bestaande orde van zaken en stelt Zichzelf voor als de oorsprong van de rivier van levend water, terwijl de gelovige het kanaal moet zijn dat dit water door de wereld doet stromen. Aanvankelijk moesten uit Eden de vruchtbaarmakende wateren over de hele aarde heen stromen. In de woestijn moest de steenrots de dorstende Israëlieten laven. En nu is iedereen die in de Heer Jezus gelooft, verplicht in de omgeving waarin hij zich bevindt, de levenwekkende en verfrissende wateren mee te delen.

De Christen moet zichzelf als kanaal beschouwen waardoor de veelvoudige genade van Christus aan een dorstende wereld kan worden meegedeeld. Naarmate hijzelf meer geeft, ontvangt hij overvloediger, “Er is een, die uitstrooit, wie nog meer toegedaan wordt; en een, die meer inhoudt dan recht is, maar het is tot gebrek” (Spr.11:24). Dit is een groot voorrecht voor de gelovige, maar plaatst hem tevens onder een grote verantwoordelijkheid. Hij is geroepen een trouw getuige en drager te zijn van de genade van Hem, in Wie hij gelooft. Naarmate hij dit voorrecht meer geniet, zal hij beter aan die verantwoordelijkheid beantwoorden. Indien hijzelf door Christus voortdurend wordt gevoed zal hij als noodzakelijk gevolg daarvan meer van Hem getuigen. Hoe meer zijn oog door de Heilige Geest op de Heer Jezus is gevestigd, des te meer zal zijn hart bezig zijn met de persoon van de Heer, en zijn leven en karakter een ondubbelzinnig getuigenis afleggen van Zijn genade. Het geloof geeft kracht om te dienen, te getuigen en te aanbidden. Als wij niet leven “door het geloof in de Zoon van God, die ons heeft liefgehad en Zichzelf voor ons heeft overgegeven” (vgl. Gl.2:20), kunnen wij geen ijverige dienstknechten, noch ware aanbidders zijn. Al doen wij veel, het is geen werk voor Christus. Wij mogen veel spreken, maar het is geen getuigenis geven van Christus. Wij mogen de schijn hebben van vroomheid en ernst, maar het is geen geestelijke en ware aanbidding.

Ten slotte wordt ons de rivier van God voorgesteld in het laatste hoofdstuk van de Openbaring (vgl. Ez.47:1-12 en Za.14:8). “En hij toonde mij een rivier van water des levens, helder als kristal, die uitging van de troon van God en van het Lam” (Op.22:1). “De beekjes der rivier zullen verblijden de stad Gods, het heiligdom der woningen van de Allerhoogste” (Ps.46:5). Dit is de laatste keer dat er over de rivier gesproken wordt (in Op.22). De bron ervan kan nooit uitdrogen, noch haar loop worden onderbroken. “De troon van God” is het beeld van eeuwige vastheid en de tegenwoordigheid van het Lam bewijst dat die troon

gegrond is op de volbrachte verlossing. Het is niet de troon van God als Schepper of Voorzienigheid, maar als Verlosser. Als wij het Lam zien, herkennen wij de betrekking waarin Hij staat tot de zondaar. “De troon van God” als zodanig zou ons met angst vervullen, maar als God Zich openbaart in de Persoon van Christus, het Lam, voelt het hart zich aangetrokken en is het geweten bevredigd. Het bloed van het Lam reinigt het geweten van elke zondesmet en plaatst het in volkomen vrijheid in de tegenwoordigheid van een heiligheid die geen zonde kan dulden. Aan het kruis werden al de eisen van Goddelijke gerechtigheid bevredigd. Naarmate ik deze beter leer kennen, wordt het werk van het kruis mij dierbaarder. “De genade heerst door gerechtigheid tot het eeuwige leven, door Jezus Christus, onze Heer” (Rm.5:21).

Daarom spoort de psalmist de gelovigen aan om God te loven ter gedachtenis van Zijn heiligheid. Dit is de kostelijke vrucht van een volmaakte verlossing. Om God te kunnen loven ter gedachtenis van Zijn heiligheid moet de mens deze door het geloof hebben leren beschouwen uit het oogpunt van de volbrachte verlossing.

Nadat wij dus hebben gezien op welke wijze over de rivier Gods gesproken wordt, van Genesis tot de Openbaring, willen wij nog een ogenblik stilstaan bij de toestand van Adam In Eden. Wij zagen hem als een type van Christus. Wij moeten hem echter niet alleen als type, maar ook als persoon beschouwen. Hij was niet alleen het beeld van “de tweede Mens, de Heer uit de hemel” (vgl. 1Ko.15:47), hij had ook een persoonlijke verantwoordelijkheid en roeping. Te midden van de heerlijke schepping plaatste de Heere God een getuigenis, en dit getuigenis moest tevens een toetssteen zijn voor het schepsel. Het sprak van sterven te midden van het leven. “Ten dage, als gij daarvan eet, zult gij de dood sterven” (vs.17). Hoe ernstig klonk dit woord! Maar het was nodig.

Adams leven was afhankelijk van zijn stipte gehoorzaamheid. De band die hem met de Heere God verbond, was gehoorzaamheid, gegrond op onwrikbaar vertrouwen in Hem Die hem had gezegend, vertrouwen in Zijn waarheid en in Zijn liefde. Hij kon slechts gehoorzamen zolang hij vertrouwde. Wij zullen de waarheid en de kracht hiervan volkomen bevestigd zien bij onze beschouwing van het volgende hoofdstuk ². Er is een belangrijk verschil tussen het getuigenis in Eden en dat wat wij nu bezitten. Toen, terwijl alles rondom van leven getuigde, sprak God van sterven. Toen was het: “ten dage, als gij daarvan eet, zult gij de dood sterven”. Nu is het: “geloof en gij zult leven”. In Eden zocht de duivel het getuigenis van God over het gevolg van het eten van de boom te verzwakken. Zo tracht hij nu de verklaring van God aangaande de vrucht van het geloof in het evangelie krachteloos te maken. God had

² Let wel op de verandering in het tweede hoofdstuk van de uitdrukking “God” in “Heere God”. Dit is een belangrijk verschil. Als God in betrekking treedt met de mens, neemt Hij de titel aan van “Heere God” (Jahweh Elohim), maar voordat de mens te voorschijn treedt, wordt de naam “HEERE” (Jahweh Jahweh) niet genoemd. Drie voorbeelden om dit verschil duidelijk te maken: “En die er kwamen, die kwamen mannetje en wijfje, van alle vlees, zoals hem God (Elohim) bevolen had. En de Heere (Jahweh) sloot achter hem toe” (Gn.7:16). Elohim stond op het punt de aarde die Hij gemaakt had, te verderven, maar Jahweh zorgde voor de mens met wie Hij in betrekking stond. Dan lezen wij in 1Sm.17:46-47: “en de ganse aarde zal weten, dat Israël een God (Elohim) heeft. En deze ganse vergadering zal weten, dat de HEERE (Jahweh) ... verlost”. De hele aarde moest de tegenwoordigheid van Elohim erkennen, maar Israël moest letten op de daden van Jahweh, met Wie zij in betrekking stonden. En in 2Kr.18:31 lezen wij: “maar Josafat riep, en de HEERE (Jahweh) hielp hem, en God (Elohim) wendde hen van hem af. Jahweh zorgde voor Zijn arme, dwalende dienstknecht, maar Elohim, hoewel hun onbekend, liet aan de goddeloze Syriërs Zijn almacht voelen.

gezegd: “Ten dage, als gij daarvan eet, zult gij de dood sterven”. En nu, terwijl Gods Woord duidelijk zegt: Wie in de Zoon gelooft, heeft eeuwig leven” (Jh.3:36), zoekt dezelfde slang weer de mens te overtuigen dat hij het eeuwige leven niet heeft en ook niet mag beweren het te bezitten, tenzij hij eerst een heleboel dingen heeft gedaan, gevoeld en ondervonden.

Als u het Goddelijk getuigenis nog niet van harte gelooft, wil ik u dringend uitnodigen om meer te letten op de stem van de Heere dan op de woorden van de slang. “Wie Mijn woord hoort en gelooft Hem die Mij gezonden heeft, die heeft het eeuwige leven en komt niet in het oordeel, maar is uit de dood overgegaan in het leven” (Jh.5:24).

Voor Genesis 3 en volgende: bestel het boek!
(zie pag. 1 van dit document)